

[Karl Olsen.]

da samtidig ønsker at få boligerne hurtigst muligt færdige.

Man hævder, at vi har sluppet prisstigningerne løs. Det er ubestridelig rigtigt, at det er under denne regering, at pristallet har taget de store spring op. De tre første kvartaler, regeringen sad, sprang pristallet op med en halv snes points ad gangen, ja, de første 11 points bare få dage efter, at det nye ministerium var tiltrådt. Jeg regner med, at den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, vil tage i alt fald disse 11 points på sin konto. Mon ikke det ærede medlem i sine overvejelser, da han hin nat efter debatten om den såkaldte „smørdagsorden“ traf sin beslutning om at træde tilbage, havde tanken på de fortsatte spring op i pristallet, som han vidste måtte komme? Thi sandheden er jo, at det var den nuværende regering, som fik at mærke hovedparten af de prisstigninger, der blev en følge af Koreakrigens udbrud i sommeren 1950, og fik at mærke følgen af, at der ikke var truffet foranstaltninger til at modvirke, at devalueringens skadelige virkninger slog igennem.

Nu har regeringens indsats på dette område — får vi at høre i dag — intet betydet; det er udelukkende de udenlandske faktorer, der gør sig gældende. Man kunne spørge, hvorfor i alverden man så fra socialdemokratiets side har villet medvirke til den økonomiske politik, som er ført af denne regering, og som netop går ud på at gennemføre en forbrugsbegrænsning. Nej, jeg tror nok, at de foranstaltninger, der er truffet under denne regerings ledelse, i allerhøjeste grad har været medvirkende til det resultat, der nu er skabt. Hvis man objektivt undersøger pristallets stigning, vil man se, at i takt med de af regeringen gennemførte foranstaltninger, der jo først kom til at slå igennem et års tid efter regeringens dannelse, bragtes priserne under kontrol og ebbede prisstigningerne ud.

I sin agitation mod den af regeringen førte økonomiske saneringspolitik viger man nu ikke tilbage for at antyde, at denne skulle være en belastning for sammenholdet om vor udenrigs- og forsvarspolitik — det fremgik jo med al ønskelig tydelighed af det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale i dag. Jeg hører til dem, der altid har været rede til at fremhæve som det danske

socialdemokratis uvisnelige hæder og fortjeneste, at det var under dette partis ledelse, mens det havde regeringen, at Danmarks nuværende forsvars- og udenrigspolitik blev skabt. Meningen kan imidlertid ikke være, at vi andre skal tvinges til at føre en mere eller mindre socialistisk præget økonomisk politik som betaling for denne samling om vor udenrigs- og forsvarspolitik. Jeg vil sige til det ærede parti og til dets talsmænd, at for deres egen anseelses skyld skulle de standse den senere tids agitation på dette felt. Jeg ser i denne forbindelse helt bort fra det ærede medlem hr. Kragss personlige mistænkeliggørelse af udenrigsministeren — en mistænkeliggørelse, der før kun har været fremført fra radikal side og dengang myndigt og loyalt blev tilbagevist af socialdemokratiets finanslovsordfører i dette høje ting, det ærede medlem hr. H. C. Hansen: Nej, den agitation, jeg tænker på, er den direkte beskyldning fra socialdemokratiet mod regeringen og dens partier for at nedbryde den indre front.

Den højtærede bolig- og indenrigsminister har for nogle dage siden ved et stort konservativt møde i KB-hallen her i København klart tilbagevist denne beskyldning. Ministeren udtalte ved denne lejlighed: Jeg vil bestride, at der overhovedet er sket noget som helst, der begrundet denne påstand.

Han henviste til den stærkt forbedrede valutastilling; han henviste til frigørelsen af Danmarks udenrigshandel, hvorved vejen var banet for prisfaldet; han henviste til boligbyggeriet og de resultater, der i så henseende var nået, og han henviste til, at arbejdsløsheden nu ikke var større end under socialdemokratiets regeringstid i 1949. Han pegede på en beslutning om igangsættelse af offentlige arbejder til et beløb på over 200 mill. kr., pegede på en produktion, som igen viser stigende tendens, på et prisniveau, hvis stigning er bragt til ophør, på afvikling af rationeringer. Han påpegede, at der eksisterer et lønniveau og ferieforhold, som betegner det hidtil højeste, der er nået i dette land — og stillede så dette spørgsmål: Kan man da tale om et sammenbrud for den indre front?

Jeg kan ganske slutte mig til denne udtalelse, og jeg vil i tilslutning hertil rette det spørgsmål til socialdemokratiet og til det ærede medlem hr. H. C. Hansen: Hvor